

РЕШЕНИЕ

№ 6544

гр. София, 03.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в
публично заседание на 26.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **331** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – 207 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.104, ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Предявен е иск по чл. 121, ал. 1, т. 3, вр. чл. 104, ал. 1 от ЗДСл от Х. Н. С. от [населено място], ул” Ж. К.” № 14, чрез пълномощника си адвокат А. П. П. – [улица], № 1 „А” ет.2 , кантора № 267, [населено място], срещу Агенция “Митници” за сумата в размер на 11 219,80 лева, представляващи дължимо обезщетение за незаконосъобразно прекратяване на служебното му правоотношение за период от 10 месеца, ведно със законната лихва от датата на уволнението до окончателното заплащане на дължимото обезщетение. Претендира направените по делото разноски. Ответната страна - Агенция “Митници”, чрез упълномощения си процесуален представител, в писмен отговор и в съдебно заседание по делото, оспорва предявения иск по основание и размер. Прави възражение за прихващане на претендираното обезщетение с изплатените обезщетения по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл в общ размер на 2 брутни заплати – 1369,20 лв. Прави се искане и за прихващане с обезщетение по чл.106 ал. 4 от ЗДСл. в размер на 684.60 лв. Счита, че лихви върху претендираната сума за обезщетение следва да се дължат от датата на отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца. Претендира юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор Х. дава заключение за основателност на предявения иск.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното от фактическа страна:

Със заповед № 8581/18.11.2009 г. на директора на Агенция “Митници”, издадена на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, е прекратено служебното правоотношение на Х. Н. С., заемащ длъжността „Старши инспектор” в Регионална митническа дирекция –П., Митница С., Агенция “Митници”.

Заповедта е отменена със съдебно решение № 8082 от 08.06.2011 г. по адм. дело № 13468/2010 г. по описа на Върховния административен съд – П. отделение .

Със заповед № 3033/24.06.2011 г. на директора на Агенция “Митници”, издадена на основание чл. 122, ал. 1 от ЗДСл, във връзка с влязлото в сила съдебно решение, с която е отменена заповедта за прекратяване на служебното му правоотношение и явяването му да заеме предишната длъжност в двуседмичен срок от влизането в сила на съдебното решение, ищецът е възстановен на работа. Определена му е основна месечна заплата в размер на 550,00 лв. и допълнително месечно възнаграждение за прослужено време в размер на 24%.

По делото са приети като писмени доказателства: заверено копие от стр. 1-39 от служебна книжка № 2571 от 26.10.2007г., серия А 47105, от която е видно, че от 19.11.2009, дата на прекратяване на служебното правоотношение няма вписване на друго служебно правоотношение до датата на възстановяване на ищеца на работа.

За процесния период от 19.11.2009г. до 19.09.2010г. други отбелязвания на служебни правоотношения в служебна книжка не се установяват. От трудова книжка № 495 издадена от З. „С.” С., на Х. Н. С. се установява, че няма вписване след 01.05.2004 г.

Представен е и заверен препис на удостоверение за брутен доход изх.Х94.0007/14.01.2010 г. ,на Митница С., служебна бележка изх. №2172 от 12.01.2012 г. на Дирекция „Бюро по труда” С., удостоверяваща обстоятелството, че Х. Н. С. е бил регистриран като безработен за периода от 15.01.2010г.-13.06.2011г .

С писмо от 05.11.2012г. на ТД на НАП – [населено място], офис Х. се установява, че за процесния период 19.11.2009г. до 19.09.2010г. ищецът няма подадени уведомления за сключени договори. Съдът приема факта, че процесният период ищецът и бил без работа за безспорно доказан с представените писмени доказателства. Няма твърдения от ответника за обратното, в какъвто случай следва да се доказва положителния факт от негова страна, предвид обстоятелството, че отрицателните факти не подлежат на доказване.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи: Съгласно чл. 121, ал.1, т. 3 от ЗДСл, държавният служител има право на обезщетение за времето, през което не е бил на държавна служба поради прекратяването на служебното правоотношение. Нормата на чл. 121, ал.1, т.3 от ЗДСл не съдържа указания относно размера на обезщетението, което служителят има право да иска, когато прекратяването на служебното му правоотношение бъде признато за незаконно. Размерът се определя съобразно нормата на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, /редакция до изм. с ДВ бр. 38/2012г. в сила от 01.07.2012г/ предвижда, че когато прекратяването на служебното правоотношение е признато за незаконно от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но за не повече от 10 месеца т.е. периодът на обезщетяване е ограничен, а с това и неговият размер. Съгласно чл. 104, ал.1, изр. последно от ЗДСл brutната заплата, въз основа на която се

определя дължимото обезщетение е тази, към момента на признаване на уволнението за незаконно или на невявяването на служителя да заеме службата.

Размерът на обезщетението следва да се определи по текста на правната норма към момента на отмяна на уволнението – 08.06.2011г. със съдебното решение № 8082 от 08.06.2011 г. по адм. дело № 13468/2010 г. по описа на Върховния административен съд – П. отделение .

По изложените съображения, настоящият съдебен състав приема, че на Х. Н. С. се дължи обезщетение в размер на brutната му заплата към момента на признаване на уволнението му за незаконно за 10 – месечен период, определен от нормата на чл. 104, ал.1 ЗДСл в редакцията й действаща преди изменението на закона.

Съдът счита, че искът е доказан по основание, защото е налице отменено незаконно уволнение и лицето е останало без работа повече от десет месеца вследствие на незаконното уволнение.

На служителя следва да се присъди обезщетение в размер на brutната заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но за не повече от 10 месеца, в размер на 10 brutни заплати. Brutното възнаграждение на ищеца към датата на възстановяване на държавна служба, съгласно представената с исковата молба Заповед № 3033/24.06.2011 г. е 550 лева основна месечна заплата и 24% допълнително месечно възнаграждение за прослужено време. Размерът на brutното месечно възнаграждение е 682 лева, а на обезщетението по чл. 104, ал. 1 за 10 - месечен период е 6820 лева.

От тази сума следва да се приспадне изплатеното обезщетение по чл.106, ал. 2 от ЗДСл в размер на 1369.20 лева. С отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца, платените от ответника обезщетения по чл. 106, ал. 2 ЗДСл се явяват платени на отпаднало основание. Изплащането на това обезщетение е установено и доказано както по основание, така и по размер. Обезщетението по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл има същото предназначение като това по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. Различен е само срокът на изплащането му в зависимост от това дали заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е отменена. Ето защо следва да бъде извършено прихващане между сумата от вече изплатеното обезщетение по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл в размер от 1369 ,20 лв. с полагащото се обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл.

В резултат от извършеното прихващане искът е основателен в размер от 5450,80 лв. До пълния предявен размер от 11 219.80 лева искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Възражението за прихващане е неоснователно в останалата част. Съдът не споделя становището, че при признаване на уволнението за незаконно, изплатеното обезщетение за неспазено предизвестие е с отпаднало основание и подлежи на връщане. Правото на обезщетение за неспазено предизвестие по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл цели да обезщети държавния служител за периода, през който същият би получил заплата, ако беше спазено предизвестиято за прекратяване на служебното правоотношение. Обезщетението за неспазено предизвестие се дължи без значение дали заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е отменена. Обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл не може да обезщети вредите на държавния служител поради неспазено предизвестие. То има предназначение, различно от обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за оставане без работа, поради което няма основание за прихващане на изплатената сума за неспазено предизвестие със сумата,

полагаща се за оставане без работа.

Правото на лихва върху претендираното обезщетение е акцесорно, поради което предвид частичната основателност на иска, следва да бъде присъдена и претендираната лихва върху сумата от 5450.80лв. Относно началния момент на дължимост на лихвата следва да бъде взето предвид Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК. Съгласно т. 4 от цитираното тълкувателно решение в случаите на отменен административен акт, вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от датата на отмяната му. От този момент ответникът изпада в забава и се дължи мораторна лихва. В случая датата на подаване на иска предхожда датата на отмяна на административния акт и затова лихвата в размер на законната следва да се присъди от 04.12.2009г., датата на предявяване на иска до окончателното плащане.

Искането за заплащане на разноски на ищеца за платено адвокатско възнаграждение общо от 2022 лева е основателно в размер, определен съобразно уважената част от иска, съгласно чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ. Предвид изхода на делото, на ищеца следва да се платят разноски в размер на 982 лв.

платено адвокатско възнаграждение, съобразно уважената част от иска.

Възражението за прекомерност на възнаграждението е неоснователно, договореното и платено адвокатско възнаграждение е под трикратния минимален размер, определен по цената на иска. Същото съответства на правната и фактическа сложност на делото.

Юрисконсултско възнаграждение не се дължи, защото ответникът има право на такова само когато искът е отхвърлен изцяло, съгласно чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ.

Предвид горното, Административен съд - София-град, I отделение, 43- ти състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенция „Митници” да заплати на Х. Н. С., [ЕГН], с адрес [населено място], [улица] сумата от 5450,80 (пет хиляди четиристотин и петдесет лева и осемдесет стотинки), представляваща обезщетение по чл. 121, ал. 1, т. 3 вр. с чл. 104 ал.1 от ЗДСл, ведно със законната лихва от 04.12.2009г. до окончателното плащане и сумата от 982 (деветстотин осемдесет и два) лева, разноски за съдебното производство.

ОТХВЪРЛЯ иска в останалата му част до пълния предявен размер от 11 219,80 лв. (единадесет хиляди двеста и деветнадесет лева и осемдесет стотинки) като неоснователен, недоказан и погасен чрез прихващане със сумата от 1369, 20 лв (хиляда триста шестдесет и девет лева и двадесет стотинки), представляваща платено от Агенция „Митници” на Х. Н. С. обезщетение по чл. 106, ал.2 от ЗДСл.

ОТХВЪРЛЯ възражението за прихващане на обезщетение по чл. 106, ал.4 от ЗДСл в размер на 684.60 лв. (шестотин осемдесет и четири лева и шестдесет стотинки), платено от Агенция „Митници” на Х. Н. С..

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението до страните чрез изпращане на препис.

СЪДИЯ:

